

The book cover features a photograph of the two main characters from the TV series Supernatural, Jared Padalecki and Jensen Ackles, standing in a dark, industrial setting. The title 'SUPERNATURAL' is written in large, glowing yellow letters, with 'NEVERMORE' in smaller yellow letters below it. A red starburst graphic on the right side contains the text 'AN ORIGINAL SUPERNATURAL NOVEL'. At the bottom, it says 'Based on the hit CW series SUPERNATURAL' and 'Keith R.A. DeCandido'.

SUPERNATURAL™

NEVERMORE

AN
ORIGINAL
SUPERNATURAL
NOVEL

Based on the hit CW series SUPERNATURAL
Keith R.A. DeCandido

SUPERNATURAL SOHAMÁR

Keith R.A. DeCandido

A siker CW sorozat, SUPERNATURAL alapján. Alkotója Eric Kripke

Ez a kötet a második évadi "Crossroad Blues" és
"Croatoan." Supernatural epizódok között játszódik.

Égen és földön minden neszt hallottam. És sokat hallottam a pokolból is.

—Edgar Allan Poe, “Az áruló szív”

Fordham Egyetem

Bronx, New York

2006, november 12., vasárnap

Egy hideg novemberi szellő John Soeder haját arcába fújta, az anyatermészet emlékeztetőjeként arra, hogy vágassa le a haját, még akkor is, ha az anyja nincs itt, hogy nyaggassa vele. Anyja Ohio-ban volt, ahol biztonságos, és tíz fokkal hidegebb, mint itt Bronx-ban volt. Ha Emily Soeder látta volna fia kócos és ápolatlan haját, biztosan kiadná azt a kattogó hangot, amit mindig, amikor felajánlotta, hogy inkább ő maga felhívja a hajvágó szalont, és szerez egy időpontot

John ezernyi dolog miatt imádott a Fordham Egyetemre járni, de az anyjától való igencsak mértékletes távolsága, a lista elején helyezkedett el

Ő és a szobatársa, Kevin Bayer, épp mentek haza a kampuszon kívüli apartmanjukhoz, egy hosszú, a McKinley Center alaksori nyomtatóboltjában töltött nap után. A Fordham-i alternatív újság társszerkesztői voltak és a nap nagy részét a kétheti szám kinyomásával töltötték. A fájlokat e-maillal küldték a nyomtatókhoz, és kedd reggeltől kezdődtek a problémáik. Ez kritikus volt, hiszen ki kellett adniuk a számot még *A Kos*, Fordham hivatalos tanuló lapja előtt, különös amiatt, hogy volt egy exkluzívjuk a Dean-től.

Gyorsan haladtak át a kampuszon, a Belmont Sugárút melletti kijárat felé haladva, ami az Egyetemi Kar Emlékteremnél található. Innen csak pár sarokra volt a hadviselt, zsúfolt, kicsi – de áldottmód olcsó – apartman a Cambreleng Sugárúton.

Amint elérték a kijáratot, John kisöpörte haját a szeme elől, és így szólt:

- Gyerünk, motorizáljuk magunkat. Haza akarok érní és átöltözni a partyra.
- Milyen partyra?
- *Amy* bulija, emlékszel?

Kevin összerezzent – Holnap egy nyolc harmincas óráam van haver, nem tudok menni.

John a vállát vonogatta – Lazulj le egy kicsit.

- Esély nincs. Dr. Mendez szét fogja rúgni a seggem. Komolyan *jelenlétet* ír. Már így is kihagytam három órát, a produktivitás mentes hétvégék miatt, *egyszerűen nem* hagyhatok ki még egyet.

A Belmont Sugárút végére értek, a Fordham sarkához, és várniuk kellett a lámpára – a forgalom kellően nagy volt, ilyen késő vasárnap is, így nem mehettek át piroson. A felsős év előtt, John a kampuszi koliban lakott, ami a buja, Fordhamen karakterikus zöldövezet részeként egy oázis volt a világ legnagyobb városa közepén. Nos, nem igazán a *közepén* – Bronx New York legészakiabb csúcskén volt, pont Manhattan és Queens fölött, egyetlen olyan városrészként, ami a főföldhöz tartozott. Mielőtt meglátogatta volna Fordhamet a felsőközepes évében, John egész New York-ot Manhattannek képzelte. Fogalma se volt a külső területekről, és izgalommal találta magát egy olyan környéken, ami sokkal érdekesebb volt, mint Cleveland valaha is lehetne.

Bár, a változás máig felkavarta egy kicsit a fejét. Fordham kampusza csak fa és fű volt, egy mixe az új öreg és épületeknek – néhány az egyem alapításáig, a 19- századig nyúlt vissza, mások késő huszadik századi hozzáadások – és nem lógott volna ki egy álmos New England-i kisvárosból.

De aztán átléptél az edzett acél kapukon, és az autók hangzavara, a buszok kattogása a Fordham úton – vagy mászása, ha csúcsidő volt – gyalogosok, tankolók, gyorséttermek, autó javítók és *emberek* csaptak meg. A környék egy keverék volt a kora 20. században beköltözött olaszok, a hatvanas években beköltözött latino-k és a nyolcvanas években betelepült albánok között. Csak az utca végéig kell menni, és ott volt Sears, a Fordham Plaza, és az Északi Metro vonat, a másik oldalon meg a Motoros Járművek minisztériuma, a Bronx-i állatkert és a botanikus kert. „A kis Olaszország” környéke zsúfolásig volt delikkel, éttermekkel, borboltokkal, pékségekkel, tézstablókkal és az alkalmi utcavásárral, ami miatt John 5 fontot hízott a szemeszterben, csak azért mert közelebb költözött a canolis ellátó helyéhez.

Persze, késő vasárnap alig volt valaki az utcán, csak az autók.

A lámpa váltott, és Kevin és John átfutott az utcán, hiszen már félút előtt a pirosat jelző pislogó kéz kezdett megjelenni.

- Egyébként mi a fenéért vettél fel egy Hétfői órát? - kérdezte John – *Tudtat*, hogy fönns lesz mindíg vasárnap.
- Ez volt az egyetlen középkori költészet óra, amit feltudtam venni. Az egyetlen másik a Shakespeare szemináriummal egy időpontban volt, és az egy két részes, aminek a másik részét következő szemeszterben veszem fel.

Befordultak, és Fordhamtól átfordultak Cambreleng-be.

- És nem veszel fel egy középkori költészet óra *következő* szemeszterben, mert...?
- Me’ Dr. Mendez szombatin lesz, és az O’Sullivan Atyát jelent.

John, aki történelem szakos volt és emiatt ötlete se volt, hogy mi van az irodalom szakon, megvakarta az állát – borotválkoznia kéne, valami *más*, amiért anyja nyaggatta – és azt mondta

- Jah és?

Kevinnek kitágult a szeme.

- O'Sullivan' Atya kb. a Sötét Kor óta tanít.
- Középkor.
- Mi?
- Nem a sötét kor volt. – mondta John védekezően – Már nem így hívják, a neve—
- Haver, a Római Birodalomnak belső pumpálása volt. A Szent Római Birodalom kikapált az ablakán. A Sötét Kor volt.

John összezárta a fogát, és válaszolni készült, amikor Kevin visszaugrott eredeti témájukra.

- O'Sullivan Atya istenre mondom, 1946-ban lett pappá avatva.

Camberleng-be fordultak

- Haver az apám, 1946-ban *született*.
- *Pontosan*. A csávó egy *fosszília*. Semmiképp nem lesz vele óráim.
- Akármi. – John-t nem érdekelte ennyire. -
- Akkor is jönnöd kéne a buliba.
- Semmiképp, kell a szépítő alvásom.

John elvigyorodott. – Semennyi alvás a *világon*, nem fogja ezt megmenteni.

- Hagyjál békében, haver.

Még egy szélökés, és Johnnak megint meg kellett igazítani a haját. Minél messzebbre jutottak a Rordham úttól, annál

csöndesebb lett minden, hiszen Cambreleng teljesen lakózóna volt. A legtöbb háztömb, vöröstéglás három emeletes lakóházakkal volt tele, amik az utcától pár lábnyira, a járdától postabödönökkel, és vaskerítéssel voltak elválasztva. A többi tömbben öt emeletes házak voltak. Kevesebb ház ment ennél magasabbra, hiszen a városi szabály szerint, 5 szint után kötelező liftet is beszerezni. Rengeteg ablak volt sötét az utcán, és John és Kevin voltak egyedül a járdán.

- Nos, *Én* még mindig megyek, mert voltam elég okos és egy rendes órarendet raktam össze, ahol az első hétfői órák 12.30-ra esik. Ami *bu-lit* jelent.

Kevin felkacagott. - Haver, Britt nem fog szakítani Jack-kel érted.

John megfeszült. Ténylegesen, Britt-re hajtani volt a I legtetetjén, a „dolgok, amiket a bulin csinálni akarok” listának, de nem talált rá okot, hogy ezt megossza szobatársával.

- Ott lesz?
- Ne is *próbálkozz*. Úgy hazudsz, mint ahogy én snowboardozom.
- Te nem snowboardozol.
- *Pontosan*.

John elkezdte volna mondani, hogy 'akármí', de ezt már mondta, és utálta ismételni önmagát. Kevin könnyen meg lehetett volna gyanúsítani a „*Pontosan*” jelmondat használatával, amit *minden* francos alkalommal használt, de John szeretett verbálisan diverz lenni. Ez egy dolog volt, amit mesterszintre emelt miközben a lapnak szerkesztett – ismétlések. Az embereke figyelmét azzal kelted fel, hogy más csinálsz, hogy eltérő dolgokat mondasz, nem azzal, hogy magadat ismétled. Ezért nem is szerette a legtöbb stand up és sketch humoristát. Szereztek egy szlogent, és az várt, és akart

lett és a rutin nem a vicésségről kezdett szólni végül, hanem a szlogen bővítéséről.

Az nem szórakoztatás volt, hanem szoktatás.

- Mi a pokol az?

Kevin valamire mutatott, és John követte az ujját a műanyag kukákhoz, az egyik ház előttig. Úgy nézett ki valaki kotorászott a szemétben.

Sajnos, ez nem volt ritka látvány. Rengeteg hajléktalan volt a közelben, és gyakran az újrhasználókhoz mentek, hogy találjanak palackokat és üvegeket, amiket a szupermarketekbe visszaválthatnak.

Aztán a figura felemelte a fejét, és John látta, hogy nem egy hajléktalan csávó. Mindketten abba hagyták a sétálást, amint rájöttek, hogy valamiféle majom lehet.

- Ez egy baboon! – mondta John
- Haver, ez egy orángután.

John elfintorodott. - Biztosan?

- Eléggé.

A baboon vagy orángután, vagy akármilyen is volt, feléjük nézett, kinyitotta a száját, és *sziszegett*.

John és Kevin is hátralépett egyet vagy kettőt. John ezt suttogetta:

- Haver az orángutánok sziszeznek?
- Nem, de azt hiszem a baboonok se. És miért suttogetünk?

Mielőtt John válaszolni tudott volna a – oh pokolba is, majomnak hívja amíg nem tudja pontosan – felkapott egy kukát, és az utcára dobta. Sajnos a teteje lent volt, és a szemét és a szemeteszsák, kicsúszott a tartójából, romlott ételt, üres dobozokat és mást szórva szerte-szét az aszfaltra.

John megszólalt:

- Megvan a telód? – Kevin bólogatott.
- Jó, mert az enyém meghalt.
- Ki a fenét kéne hívnom? Elveszett és Talált állatok?

Szemét le nem véve a majomról, John így szólt:

- Nem, 911 te hülye, na, hívjad gyorsan amíg-

Hirtelen, a majom feléjük szaladt, üvöltve úgy mintha egy speeden lett volna, vagy valami.

John megakart fordulni és elfutni, de nem tudta mozgatni a lábait.

És amúgy sem számított sokáig, mert ez a majom kikergette volna Jesse Owens-t a pénzéből, olyan sebességgel ért hozzájuk, alig pár másodperc alatt.

Mint általános szabály, John utálta, amikor sikít. Mindig úgy hangzott, mint egy lány. Bemutatva, hogy az univerzum egy igazágtalan hely, hiszen a hangja mélyülésével a sikolyai csak *magasabbak* lettek. Kínos volt, tényleg, így bármikor sikítani akart becsukta a száját, hogy inkább egy mormogásnak hangozzon. A fejében ez férfiasabb volt.

De most, egy őrült visító és vonyító majommal ugrálva előtte és Kevin előtt, és megütve őket *nagyon* a nagy kezeivel, úgy sikított, mint egy lány.

Nem érezte magát így, mióta abba a buta verekedésbe keveredett Harry Markummal középsuliban, arról, hogy ki viszi el Jeannie Waite-et a szalagavatóra. A poén, persze az, hogy ő a *lúzer* Morty Johannsennel ment, és ő meg egy lilulást, és beszakadt száját kapott a semmiért.

A majom öklei ütötték őt és Kevint is, és a fájdalom *mindenhová* elért.

Ezután egy csapás a feje oldalát találta el, és konkrétan csillagokat látott, valami olyan ez, amiről azt hitte csak rajzfilmekben történhet meg.

Csak amikor érezte már a hideg aszfaltot az arcán, jött rá John, hogy a majom nem ütötte tovább. De még mindig hallotta a sikolyokat.

Oldalra fordulva fájdalom hasított oldalába, és látta a majmot amint felkapja Kevint, és nekidobja egy kerítésnek az egyik ház előtt.

Aztán hallott egy reccsenést

Nem akarta elhinni. Nem tudta elhinni először. Nem olyan volt, mint egy eltörő faág, nem olyan volt, mint egy darab műanyag két részben, nem olyan volt-

Nem olyan volt, mint *bármi*, amit John Soeder valaha is hallott volna. És innen tudta, hogy Kevin halott volt.

- Ne. Kevin!

Alig vette észre, hogy az orángután, vagy baboon, vagy *akármilyen* lomhán felé haladt. Helyette, csak Kevint nézte, ahogy ott feküdt a Cambreleng Sugárút járdáján, feje lehetetlen pózba, és azon gondolkozott, hogy *hogya a pokolba* történhetett ez. Nem lehetett igazi, nem jelentek meg csakúgy majmok az utcákon, és vertek halálra embereket. Nem lehetett!

A majom fölé ugrott, és elkezdett üvölni, és ő már fel se emelte a karját, hogy megvédje magát, mert nem tudta elhinni.

A második fiúnak örökké tartott meghalni.

Legalább az elsővel gyorsan elbánt. De a másikat, azt, aki tovább motyogott magának az első halála után, az orángutának ütnie és ütnie kellett, hogy végre vége legyen.

Amint a második az utolsót is belélegezte, elismételte a varázsigt még egy utolsó alkalommal, majd ráállt az égő ürmre, hogy elaltassa. Pár megégett darabka ürmlevél a járdán maradt, de a szél úgyis elvinné időben. De ha mégis találnának, senki sem kötné volna, egy elszökött, embereket halálra verő orángutánhoz őket.

Nem volt szép, de muszáj volt- és este, a hold utolsó fázisában kellett csinálni, pont, mint az első, amit egy teliholdkor az ötödikben. Igaz, a testet két nap múlva megtalálták, ami hamarabb volt, mint gondolta, de senki az őrsről nem kérdezte ki, így az összes óvintézkedése hasznosnak bizonyult. Rátérve a lényegre, ezen a pontot kellett csinálni. A pecsét második része vissza lett vezetve, a megfelelő rituáléval. Amint biztos volt, hogy a tűz elaludt, kísértált a házak és az apartman közti vékony átjáróból – hát nem lázító, hogy az emberek csak úgy bedobták a szemetük sötét helyekre, remélve, hogy senki nem veszi észre? – és kibiztosított egy kábító pisztolyt. Óvatosan célozva, nyakon lőtte az orángutánt.

Egy másodperc múlva arccal az aszfaltnak ért földet.

A járdára futva, gyorsan kiszedte a lövedéket kesztyűs kezével. Nem lesz semmi nyoma jelenlétének.

Elfordulva, elfutott az autójához, kivéve egy eldobható mobiltelefont, amit korábban, aznap este vett az egyik deliben az Arthur Sugárúton és felhívta a 911-et.

- Valamiféle vadállat van itt! Ver épp két kölyköt a Cambreleng-en, a nyócvannyóc alatt! Siessenek!

Majd eldobta telefonját a fémgyújtó kukába a Keleti 188-
adik utca sarkán, és leparkolta a járművet.

2 lent, még kettő kell. Végre, a válasz az enyém lesz!

FORDÍTÓI JEGYZET:

Hello! Remélem tetszett első igazi fejezetfordításom. :) A könyv eddig érdekesnek tűnik – erre a történéssorozatra végképp nem számítottam – így hamar várható a folytatása. Ha izgat, valami többet foglalkozom vele. Bár sajnálom, hogy Deanék csak a következő fejezetben tudnak megjelenni, nem akartam egyszerre túl sokat feltölteni.

Illetve, ha valahol használni akarod, akkor először írd egy levelet a khaleesi@freemail.hu címemre vagy [a gportálom üzenőfalára](#). Ha látom, hogy lopják a munkám, kénytelen leszek minden oldalt lezárni, nem csak pdf-ben, de alapvetően is.

ASHENTRANSLATE.GPORTAL.HU